

om dette Spørgsmaal, om jeg saa maa sige, sit Kjød og Blod. Der er flere ærede Medlemmer, som vistnok deelte den til Grund for samme liggende Tanke, men som stemte mod Forslaget, og derfor blev det forkastet. Men efter den Udtalelse, vi have hørt af den ærede Kirkeminister, kan jeg nu ikke Andet end stemme for det foreliggende Forslag; han erkjendte nemlig, at det tidligere Forslag kunde have Noget for sig, men han afviste det i en lykkelig Tro paa en Continuitet mellem den nuværende og tilkommende Kirkeminister, som jeg ikke kan dele. En saa ubetinget Tro paa den ministerielle Successions Virkninger kan jeg ikke dele. Naar den ærede Minister altsaa afviser en saa rimelig og billig Henstilling som den, der blev gjort sidste Gang — den kunde være modtaget under forskjellige Former — naar den, som sagt, reent ud afviser den, og der altsaa ikke opnaaes en Overenskomst med Regjeringen, og Folkethinget derhos afviser Regjeringens Forslag, saa forekommer det mig, at Landstthinget vilde komme i en falsk Stilling, dersom det nu ikke bestemt fastholdt det, som det selv tidligere anfaae for rigtigt, og som stemmer med Regjeringens tidligere Forslag. Det er altsaa under denne Overveielse af Sagens hele Stilling, at jeg kan følge de ærede Forslagsstillere.

Justitsministeren: Jeg har lige fra denne Sags Indbringelse i nærværende Rigsdagsamling accentueret, at Regjeringens Forslag er et Mæglingforslag, men jeg har ganske vist ogsaa fra Begyndelsen af gjort mig det klart, at en Mæglers Rolle ikke er taknemmelig. Det er idag blevet omtalt her, og det er jo ganske vist sandt, at Regjeringen ikke har modtaget nogen Tak for sit Mæglingforslag i Folkethinget, men den synes heller ikke at faae, og jeg har ikke belavet mig paa, at den skulde i høj Grad faae Tak for det her i Landstthinget. Det Forslag, som idag foreligger her fra 12 ærede Medlemmer, og dets Begrundelse er jo et tilstrækkeligt Beviis i saa Henseende. Det kan iøvrigt ikke komme mig uventet, at Landstthinget eller at dog en Deel af dets Medlemmer, efter den Maade,

hvorpaa Folkethinget har stillet sig i denne Sag, paa nærværende Stadium af Sagen, vil søge ogsaa udelukkende at gjøre dets tidligere Anskuelse gjældende. Men forsaavidt Sagen saaledes i Diebliffet nærmest vedrører Forholdet imellem begge Thing indbyrdes, finder jeg det ikke nødvendigt for Tiden at gaae dybere ind paa den; den maa jo saa dog nu gaae den i saa Tilfælde sædvanlige Gang. Hvad Realiteten angaaer, smigrer jeg mig dog med, at der er en noget større Overensstemmelse imellem Regjeringen og Landstthinget, end det egentlig lader til. Jeg tillader mig nemlig at troe, at det høie Thing vil finde sig tilfreds stillet, naar det, som er foreslaaet fra Regjeringens Side, kan komme til at foreligge som endeligt Resultat. Jeg kan ikke ret gjøre mig fortrolig med den Tanke, at Thinget i Længden skulde ville fastholde den Fordring, at der i Bærnepligtsloven skal indføres Garantier med Hensyn til den Maade, hvorpaa Folketirken skal have sine Geistlige ordinerede, og Betingelser for denne Ordination. Dette foreligger jo imidlertid, som sagt, ikke nu til Afgjørelse. Hvad der nærmest foreligger til Afgjørelse, er, saavidt jeg seer, hvorvidt Landstthinget ligeoverfor Folkethingets, efter min Opfattelse temmelig yderliggaaende, Afstemning troer at burde opstille en modsat noget yderlig Anskuelse, og i Betragtning heraf skal jeg, som sagt, ikke yttre Videre. Det maa derimod maastee være mig tilladt at føie nogle enkelte Bemærkninger til, hvad den ærede første Taler ansførte med Hensyn til nogle tidligere Uttringer af mig. Han syntes ikke at kunne bifalde, hvad jeg havde sagt, at de Geistlige som saadanne ikke have nogen Ret til at fordre Fritagelse for Bærnepligt, og han ansførte i saa Henseende, at den tidligere Bærnepligtslov jo udtrykkeligt har fritaget dem for Bærnepligt. Han kom imidlertid selv til at pege paa en Indvending, som jeg fra mit Standpunkt maa fremhæve herimod, og det er den Indvending, at Grundlovsparagraffen om Bærnepligten ligefrem forudsætter, at enhver Statsborger, uden Hensyn til Stand og Stilling og uden Hensyn til Religionsbekjendelse, er pligtig til, naar det fordres, at føre Vaaben for Fædrelandet. Ganste vist har der i